

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Paa Landet skal Du leve

Citation: Winther, Christian: "Paa Landet skal Du leve", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 304. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid96258/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Selv Fuglene paa grønne Green
Den skye Natur forandrer;
De hoppe ned med slanke Been
Paa Stien, hvor Du vandrer.

Saa dvæle de — saa hoppe de —
Og er slet ikke bange,
Men vende Halsen for at see
Dig rigtig mange Gange.

Var jeg en listig Jæger, Du!
Saa skjød jeg dem — med Rette;
Thi jeg er, som Du veed, jaloux,
Og de er saa coquette.

Dog skulde for min Doik, mit Skud
Hver Din Tilbeder bløde,
Saa rydded jeg for Mange ud
Og Verden blev saa øde.

Paa Landet skal Du leve,
Der er saa godt at boe,
Naturen evig skifter
Og har dog evig Ro.
Ud fra det skumle Stræde!
Hist er saa lyst og vidt;
Der Vaarens Luft tør svæve
Om Dine Kinder frit.

I hine lune Skove, .
Hvor der er Duft og Glands;

Ved denne Kyst, hvis Vove
Forlyster sig med Dands;
Paa denne Eng, hvis Blomster
Saa venligt til Dig lee,
Der skal Dit Hjerte styrkes
Og slippe al sin Vee.

Her Svanen er Din Hofmand,
Saa lækker, myg og krum
Han courer for Dig ivrigt,
Skjøndt Stakkelen er stum;
Med siirligt-bløde Lader
Han seiler paa sin Dam,
Og naar Din Haand ham møder,
Han ryster af Fryd sin Ham.

Og Lærken hist, samt Gjøgen
Er Din Hofmusikant;
De Smaa, de spille freidigt,
Hvad selv de opfandt;
Mens deres Dronning hviler
Paa Mossets Fløiel fiin,
Og Bøgen pragtfuld hvælver
Sin grønne Baldachin.

Sig Rosen frisk skal speile
Her i Din Kinds Karmin,
Og Natviolen blande
Sin sødeste Drøm i Din.
Her tier den fule Klaffer,
Her høres saa lidt til Suk;
Kun Stærens Sladder lyder,
Og Duens Veemods-Kluk.

Os Dagen jævnt skal vandre
Sin stille, bløde Vei;
Imellem os skal ei træde
Noget fremmed Ja og Neil
Du slumrer ind ukrænket,
Du vaagner op til Fred, —
Og seer Dig om — og finder
Slet intet *Men* derved.

Jeg kom til Skovens Bolig,
Der var saa yndigt hist;
Og Fuglene fortrolig
Smaasnakkede paa Qvist;
Løvfrøen, grøn og lille,
Paa Tuen sprang med Lyst;
Fast hørtes Duggen trille
Paa alle Blomsters Bryst.

Veemodig og alene
Jeg blødt i Græsset laae,
Fra Hasselbuskens Grene
En Drossel paa mig saae;
Nysgjerrig og forvoven
Den nærmere sig svang,
Mens klart igjennem Skoven
Dens friske Toner klang.

Hist fjernt paa Høien standsed
En Hjort med stort Gevier,
Mens Daadyrflokken dansed
Hen ad de grønne Stier.